

'Guillaume Tell' van Gioachino Rossini. Door: o.a. Radio Filharmonisch Orkest, Groot Omroepkoor e.v.a.. Dirigent: Paolo Olmi. Bijgewoond: 12/12, Amsterdam, Concertgebouw.

'Wilhelm Tell': mooie noten en dikke zoen

De ouverture 'Wilhelm Tell' is bekend. Maar de hele opera? Er was dus alle reden om uit te zien naar De Matinee van zaterdagmiddag in het Amsterdamse Concertgebouw, waar Rossini's laatste meesterwerk integraal werd uit uitgevoerd. Een evenement onder een regen van open doekjes.

Dit werk uit 1829 duurt zonder pauze zeker vier uur, de encenering is complex, het verhaal naar Schiller is hier niet al te spannend en bovendien schreef Rossini een tenorpartij die zo zwaar is dat slechts weinig zangers dat aankunnen. Deze opera wordt dus zelden uitgevoerd en is daarom een uitdaging voor De Matinee. Een concertante uitvoering weliswaar, maar Rossini schreef muziek die beeldend genoeg is.

Vooral in de eerste acte is het bladeren in een bundel mooie plaatjes van het middeleeuwse Zwitserland, zuchtend onder Oostenrijkse terreur. Het land dat Wilhelm Tell hoopt te bevrijden. Trefzeker smijft Rossini met kloekke koren, effectvol hoorngechal en volkse feestmuziek. Een kolfje naar de hand van het Groot Omroepkoor, de mannen van het Letse Staatskoor 'Latvija' en het Radio Filharmonisch Orkest.

De titelrol mag dan een dankbare klus zijn voor een manhaftig bariton als Michele Pertusi, het vocale spektakel zit toch bij het liefdespaar: Arnold en Mathilde. Hij is de zoon van een Zwitsers patriot, zij een prinses uit het gehate Oostenrijk. De rol van Arnold kent vele stralende hoge noten en was dan ook het min of meer exclusieve werkterrein van Pavarotti. Toch mag de Amerikaan John Osborn op zijn eigen Arnold tevreden terugblikken. Hij paste bovendien goed bij de Russische sopraan Marina Poplavskaya. Al eerder excelleerde ze bij De Nederlandse Opera als Violetta in Verdi's 'La Traviata' en ook bij Rossini trof ze de heerlijkste melodieën vol drama. En wat stopte ze daar een lyriek bij en wat kronkelden de klarinet en de fluit daar bij tijd en wijle prachtig omheen. Mooi ook zoals zij niet alleen dankbaar van haar open doekjes genoot, maar tevens invaller Osborn zijn succesgunde. Na hun eerste duet kreeg hij spontaan een zoen. Ook de rest van de cast straalde enthousiasme uit. Zoals Ilse Erens, die geloofwaardig stem gaf aan de zoon van Tell, die zich door zijn vader een appel van het hoofd moet laten schieten. Dat alles onder leiding van de Italiaanse dirigent Paolo Olmi, die deze opera op zijn duimpje kent en er daarom niet meer van maakte dan wat het is: muzikaal topamusement.

HANS VISSER

Marina Poplavskaya